

Arrest

nr. 340 020 van 23 januari 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TISTAERT
Lieven Bauwensstraat 20
8200 BRUGGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. TISTAERT. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), van Colombiaanse nationaliteit, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 januari 2025.

Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), van Colombiaanse nationaliteit, dient een verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2025.

Op 4 april 2025 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) in de gevangenis van Brugge, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

Op 13 mei 2025 wordt verzoeker gehoord door het CGVS in de gevangenis van Brugge, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

Op 25 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 december 1999 in Bogota in het departement Cundinamarca. U woonde daar samen met uw moeder en uw broer. Uw vader werd gedood toen uw moeder hoogzwanger was van u. Hij probeerde afstand te nemen van de criminele groepering waartoe hij behoorde en moest dit bekopen met zijn leven. Toen u dertien jaar oud was trok u, omwille van problemen met de toenmalige partner van uw moeder, samen met uw broer in bij uw tante, L.M.F.R. in Medellín. Na één jaar verhuisden jullie allemaal samen terug naar Bogota.

Als tiener had u kortstondig een relatie met C.A.C., het neefje van de partner van uw tante. De partner van uw tante, M.C., en haar neefje waren beiden lid van de criminele groepering, Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC). De relatie tussen u en C.A.C. werd echter al snel toxisch waardoor u er een einde aan maakte. Vervolgens had u een relatie met de vader van uw dochter. Uw dochter verblijft momenteel bij haar vader in Colombia.

Later kreeg u een relatie met J.C.A.H. (CG: [...]). Uw ex, C.A.C., kon niet verkroppen dat u een nieuwe relatie had en begon u en uw partner te bedreigen. In 2016 werden de dreigementen ook fysiek. J. werd door C.A.C. neergestoken waarna hij diende te verhuizen naar een andere wijk. De bedreigingen bleven echter voortduren. Toen u vervolgens in 2018 in verwachting was van uw zoontje werden u en J. opnieuw fysiek aangevallen door C.A.C. Uw partner werd hierbij ernstig verwond maar overleefde de aanval. Jullie wilden na dit incident een klacht indienen tegen C.A.C. maar M.C. weerhield jullie hiervan. Een jaar later besloot J. Colombia te verlaten en trok naar Spanje. U bleef in Colombia.

Op 27 maart 2019 beviel u van uw zoontje tijdens een reis naar Ecuador. U keerde vervolgens terug naar Colombia en ongeveer 7 maanden later besloot u uit Colombia te vertrekken om uw tante L.M., te gaan bezoeken in Spanje. In Spanje werd u herenigd met J. Na de uitbraak van de corona pandemie keerde uw tante samen met jullie zoontje terug naar Colombia. U en uw partner bleven in Spanje en besloten in juli 2022 naar België te komen om een betere toekomst op te bouwen.

Sinds 25 juli 2024 verblijven u en uw partner onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis. Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in jullie hoofde, ten aanzien van uw mogelijke betrokkenheid bij feiten van poging diefstal en bendevoorming.

Ongeveer rond dezelfde periode van jullie aanhouding in België, werd in Colombia uw tante gewelddadig om het leven gebracht. Via jullie huisgenoot in België, die tevens lid was van de AGC, kwamen jullie te weten dat M.C. en haar voormalige partner, verantwoordelijk waren voor de moord op uw tante. Uw familie en de familie van uw partner worden sindsdien regelmatig lastig gevallen door leden van de AGC. Zo worden de ruiten van hun huizen ingegooid en ontvangen ze dreigbrieven.

Naar aanleiding van de dood van uw tante en de bedreigingen die hierop volgden, diende J. op 10 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de directie van de gevangenis. Drie dagen later, op 13 januari 2025, deed u hetzelfde.

Jullie vrezden bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door de personen die verantwoordelijk zijn voor de moord op uw tante.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer (allemaal foto's): het Colombiaans paspoort van u en van uw partner, de geboorteakte van uw zoon en uw dochter, een pamflet van de AGC, enkele documenten inzake de autopsie die plaatsvond na de dood van uw tante, een foto van de doodskist van uw tante op de begrafenis, foto's van u en J. als koppel en van J. als voetballer en tot slot het huurcontract van het appartement dat jullie huurden in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt concreet dat u vreest dat u en uw partner bij terugkeer naar Colombia door de AGC gedood zullen worden, naar aanleiding van de moord op uw tante (notities persoonlijk onderhoud S. d.d. 04.04.2025 (CGVS S.), p. 11). Uw partner J.C.A.H. baseert zich voor zijn verzoek op exact dezelfde motieven (CGVS S., p. 13; notities persoonlijk onderhoud J. d.d. 13.05.2025 (CGVS J.), p. 9). Het CGVS stelt echter vast dat jullie er niet in geslaagd zijn jullie relaas en beweerde vrees aannemelijk te maken.

Om te beginnen toonden jullie niet aan dat de criminele bende AGC verantwoordelijk is voor de dood van uw tante.

Volgens uw verklaringen werd uw tante in juli 2024 met 79 messteken om het leven gebracht in haar appartement in Colombia (CGVS S., p. 12). U verklaarde hierbij dat het niet geweten is wie uw tante heeft gedood en gaf aan dat 'vrouwenmoord' niet uitgesloten is (CGVS S., p. 16). U en J. verklaarden echter dat M.C., de partner van uw tante, samen met haar ex-vriend uw tante hebben gedood (CGVS S., p. 11-12, CGVS J., p. 9). Hoe deze voormalige partner van M.C. heet, konden jullie niet verder verduidelijken (CGVS S., p. 17; CGVS J., p. 8). Jullie verklaringen over de redenen voor deze aanname overtuigden echter niet.

U gaf inzake de weinig overtuigende verklaring dat M.C. na de moord op uw tante werd gezien op de brommer die van uw tante was (CGVS S., p. 17). Bovendien wees u naar een eerdere moordpoging die uw tante onderging en die u toeschrijft aan M.C. (CGVS S., p. 17). Wanneer deze eerste moordpoging plaatsvond kon u tijdens het persoonlijk onderhoud niet concretiseren (CGVS S., p. 18). U verklaarde wel dat uw tante naar aanleiding van deze moordpoging een klacht indiende (CGVS S., p. 12). U onderbouwde deze beweerde moordpoging, evenals de klacht, echter op geen enkele wijze, waardoor uw verklaringen inzake louter blote beweringen zijn. Er dient verder opgemerkt dat J. in deze context verwees naar het bestaan van veiligheidscamera's waarop M.C. en haar voormalige partner werden gezien terwijl ze uit het appartement van uw tante kwamen (CGVS J., p. 10 & 15). U maakte zelf op geen enkel ogenblik gewag van dergelijk beeldmateriaal. De vaststelling dat u en uw partner geen gelijklopende verklaringen aflegden over hoe jullie ontdekten dat M.C. verantwoordelijk is voor de dood van uw tante is frappant en ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent ernstig.

Jullie wezen in deze context tevens op het bestaan van een gsm van jullie huisgenoot in België waarop allerlei bewijsmateriaal inzake de moord uw tante zou staan (CGVS S., p. 13 & 16; CGVS J., p. 15). Ook deze verklaringen konden echter niet overtuigen. Om te beginnen zijn jullie verklaringen over het bestaan van deze gsm vol bewijsmateriaal wederom louter blote beweringen (CGVS S., p. 16; CGVS J., p. 15). Verder merkt het CGVS nog op dat het sterk doet verbazen dat jullie volgens jullie verklaringen, op de hoogte waren van het lidmaatschap van jullie huisgenoot van de AGC en alsnog besloten samen te wonen. Gezien de problemen die jullie in het verleden meenden gehad te hebben met de AGC, door uw ex-partner (zie infra), doet het lichtzinnige karakter van jullie beslissing om een huis te delen met een lid van deze criminele bende, de ernst van jullie verklaringen inzake ernstig te niet.

Daar waar u ter staving van de moord op uw tante een autopsieverslag en een document van de fiscalia neerlegde (zie groene map documenten – stukken 1 & 2) dient het volgende opgemerkt. Deze documenten tonen louter aan dat er daadwerkelijk een autopsie heeft plaatsgevonden op het lichaam van uw tante en dat uw grootmoeder de documenten hieromtrent heeft opgevraagd. Dat uw tante in Colombia vermoord werd, wordt an sich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Deze stukken geven verder echter op generlei wijze een inzicht in het onderzoek naar de omstandigheden waarin uw tante om het leven werd gebracht noch wie hiervoor verantwoordelijk is. Deze documenten volstaan dan ook niet ter ondersteuning van uw beweringen dat uw tante om het leven is gebracht door leden van de AGC, laat staan dat zij uw verklaringen over de problemen die u en uw partner ervaren naar aanleiding van de moord op uw tante kunnen staven.

Daarnaast misten ook jullie verklaringen omtrent de concrete bedreigingen die jullie van de AGC ontvingen naar aanleiding van de dood van uw tante overtuigingskracht.

Volgens jullie verklaringen ontvangen jullie achtergebleven familieleden in Colombia bedreigingen in de vorm van dreigbrieven, dreigtelefoontjes en ingegooid ruiten (CGVS S., p. 13-14 & 18; CGVS J., p. 9 & 12). U

verklaarde bovendien dat door de aanhoudende bedreigingen uw moeder in december vorig jaar genoodzaakt was te verhuizen naar het huis van haar moeder (CGVS S., p. 19). Ter staving van deze verschillende bedreigingen legden jullie één dreigbrief neer die de familie van J. ontving (groene map documenten – stuk 3). Hierbij wijst het CGVS er nog op dat de bewijswaarde van deze dreigbrief van de AGC, gericht aan u en J., gezien het gesolliciteerde karakter van dergelijke stukken, sowieso bijzonder relatief is. Het betreft bovendien een loutere foto van de brief waarvan de authenticiteit überhaupt niet kan worden nagegaan. Bovendien beweerde J. dat jullie families in Colombia verschillende malen hetzelfde pamflet hebben ontvangen (CGVS J., p. 12). Desondanks legden jullie slechts één exemplaar neer, waardoor het bestaan van de overige brieven weer een louter blote bewering is, wat allerm minst volstaat ter staving van jullie beweerde bedreigingen. Dit document volstaat bijgevolg niet ter staving van jullie vermeende problemen met de AGC.

Daarenboven hebben u en uw partner in België persoonlijk geen concrete bedreigingen ontvangen van de AGC sinds de dood van uw tante (CGVS S., p. 18; CGVS J., p. 9). In deze context verwezen jullie wel naar de problemen die jullie hadden met de AGC toen jullie nog in Colombia waren, namelijk de bedreigingen die jullie ontvingen van het neefje van M.C. (CGVS S., p. 14). Jullie hebben deze beweerde problemen evenwel niet aannemelijk gemaakt, laat staan dat jullie hebben aangetoond dat er een verband bestaat tussen de problemen die jullie families ondervinden sinds het overlijden van uw tante en de problemen met uw ex-partner.

Hierbij merkt het CGVS om te beginnen op dat het frappant is dat u en uw partner slechts voor het eerst melding maakten van deze problemen met uw ex-partner tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (CGVS S., p. 5 – 6 & notities persoonlijk onderhoud J. d.d. 13.05.2025 (CGVS J.), p. 3). Tijdens jullie eerste interviews met de asielinstanties repten jullie hier met geen woord over. U verklaarde toen louter dat u vreest vermoord te worden door de personen die verantwoordelijk zijn voor de dood op uw tante (Vragenlijst CGVS S. d.d. 14.02.2025, vraag 5 & 7). Ook uw partner liet deze asielmotieven volledig onbesproken tijdens zijn interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS J. d.d. 12.03.2025, vraag 5 & 7). Nochtans gaven jullie beiden aan dat de problemen met uw ex-partner rechtstreeks de aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Colombia in 2018, respectievelijk 2020 (CGVS S., p. 14 & CGVS J., p. 7). Geconfronteerd met deze nalatigheid gaf u aan dat u en J. deze problemen weldegelijk eerder aanhaalden maar dat u werd gezegd hier later meer over te vertellen. Daarenboven verklaarde u in het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat u tijdens uw eerste interview, weliswaar in het kort, al uw redenen van uw vertrek uit Colombia hebt gegeven (CGVS S., p. 3). U verzekerde verder dat u de naam van uw ex, C.A.C., zeker genoemd had tijdens uw eerste interview (CGVS S., p. 15). J. gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat er in zijn vorige verklaringen iets ontbrak (CGVS J., p. 3). Als uitleg voor zijn gebrekkige verklaringen wees ook hij er louter op dat hij tijdens zijn eerste interview werd beperkt in zijn verklaringen. Dit zijn geenszins overtuigende argumenten die bovendien geen weerslag vinden in de verslagen die werden opgesteld naar aanleiding van jullie interviews.

Er kan worden aangenomen dat er bij jullie registratie nog niet in detail wordt gegaan bij de bespreking van jullie migratiemotieven, maar dat zowel u als uw partner, gevraagd naar de redenen waarom jullie het land verlieten, in eerste instantie zelfs niet eens kort gewag maakten van de problemen die jullie hadden met uw ex-partner, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake deze beweerde problemen in Colombia bij voorbaat. Wat er ook van zij, ook jullie verklaringen over jullie problemen met uw ex-partner konden niet overtuigen.

Hier wijst het CGVS op de onsamenhangende verklaringen van J. inzake de verschillende incidenten waar hij het slachtoffer van werd in Colombia. Initieel verklaarde J. dat hij door de problemen die hij had met uw ex-partner, in 2016 gedwongen was van wijk te veranderen (CGVS J., p. 4). Later verklaarde hij plotsklaps dat het incident waarbij hij werd neergestoken pas eind 2017 gebeurde en dat u na deze aanval verhuisde (CGVS J., p. 7). Geconfronteerd met deze inconsistentie verklaarde J. plotsklaps dat er meerdere steekincidenten waren en dat hij na het eerste incident, in 2016, verhuisde (CGVS J., p. 13). Dergelijke aanpassingen aan reeds afgelegde verklaringen, na confrontatie met inconsistenties, zijn weinig ernstig. Bovendien verklaarde u, in tegenstelling tot de verklaringen van J., dat C.A.C. pas achter uw partner aanging toen hij hoorde dat u in verwachting was van uw zoontje (CGVS S., p. 14). Jullie onsamenhangende verklaringen over het tijdsverloop van de beweerde problemen met uw ex-partner, ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake verder.

De ernst van de problemen die jullie in Colombia met het neefje van M.C. zouden hebben gehad, wordt daarenboven ondermijnd door de reactie van u en uw partner op de verschillende bedreigingen. J. werd volgens zijn verklaringen in 2017 een laatste keer neergestoken en bleef vervolgens nog gedurende één jaar in Colombia (CGVS J., p. 7). Tijdens deze periode van één jaar hebben jullie nooit een klacht ingediend tegen C.A.C. (CGVS S., p. 14; CGVS J., p. 7). U verklaarde inzake dat het M.C. was die jullie ervan weerhield een klacht in te dienen (CGVS S., p. 14). U gaf tevens aan dat er in Colombia geen

bescherming is (CGVS S., p. 18). Nochtans hebben noch u, noch J. in Colombia persoonlijk problemen ondervonden met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS S., p. 9; CGVS J., p. 7 & 6). Jullie verklaringen betreffende het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid, berusten bijgevolg louter op vermoedens die jullie verder op geen enkele wijze concreet maakten. Het behoeft echter geen betoog dat u pas aanspraak kan maken op bescherming als u hier ook daadwerkelijk om vraagt, quod non in casu. Indien jullie werkelijk vreesden voor jullie leven, kan er verwacht worden dat jullie op zijn minst verschillende opties overwogen hebben om zich in bescherming te brengen. Jullie nalatigheid inzake ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Bijkomend merkt het CGVS op dat het feit dat jullie, na jullie vertrek uit Colombia naar Europa, nog meerdere jaren hebben gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder hiervoor een afdoende en overtuigende verklaring te kunnen geven, relativeert de ernst van de door jullie aangehaalde motieven voor vertrek uit Colombia. Bovendien vormt het gegeven dat jullie reeds sinds 2018, respectievelijk 2020 Colombia verlaten hebben en richting Europa kwamen (CGVS S., p. 9-10; CGVS J., p. 6), maar jullie nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, een ernstige tegenindicatie voor de nood die jullie hadden aan internationale bescherming op het ogenblik dat jullie Colombia verlieten. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst prioriteit voor jullie bleek te zijn. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid, of op zijn minst de ernst, van uw opgegeven vluchtaanleiding, met name de problemen met uw ex-partner in Colombia.

Aangezien het feit dat jullie de problemen met uw ex-partner, tevens lid van de AGC, niet op overtuigende wijze hebben aangetoond, kan het CGVS tevens niet inzien waarom juist u en uw partner bij terugkeer naar Colombia derhalve in aanzienlijke mate door de AGC zouden worden gevisieerd naar aanleiding van het overlijden van uw tante. Inzake gaven jullie nog de weinig overtuigende verklaring dat de AGC het zeker op jullie gemunt heeft omdat ze op de hoogte zijn van jullie kennis over de verantwoordelijken van de dood op uw tante (CGVS S., p. 16). Deze uitleg is echter nietszeggend aangezien jullie zelf uitdrukkelijk aangaven dat jullie niet de enigen zijn die op de hoogte zijn van het feit dat de AGC verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw tante (CGVS S., p. 19; CGVS J., p. 15). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg niet dat er specifieke redenen bestaan om aan te nemen dat er in hoofde van u en uw partner een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat naar aanleiding van de moord op uw tante.

Waar u tot slot aanhaalde dat uw partner omwille van dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS S., p. 13) merkt het CGVS op dat er voor zijn verzoek eveneens wordt overgegaan tot een weigeringsbeslissing (CG: [...]). De vaststelling dat jullie er beiden niet in slaagden een geloofwaardig asielaas te brengen, holt jullie beweerde vrees voor vervolging definitief uit.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u en uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een geponde vrees voor vervolging hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Ook de overige documenten die jullie ter staving van jullie asielaas neerlegden, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen. De internationale paspoorten en de geboorteaktes van jullie zoon en uw dochter zijn loutere aanwijzingen van jullie nationaliteit en identiteit, gegevens die in bovenstaande beslissing niet worden betwist. De foto's van jullie als koppel, van de voetbalt ploeg van J. en de kopie van jullie huurcontract van het appartement in België hebben verder geen uitstaans met jullie asielaas en worden bijgevolg buiten beschouwing gelaten. Uit de screenshot van de doodskist van uw tante, kan tot slot allerm minst worden afgeleid dat het hier weldegelijk om de begrafenis van uw tante gaat waardoor deze dan ook geen enkele bewijswaarde heeft inzake jullie asielaas.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat er in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging bestaat, noch omwille van de moord op uw vader, noch omwille van de moord op uw oom. Uw vader werd gedood nog voordat u zelf het levenslicht hebt gezien (CGVS S., p. 7). Het tijdstip waarop uw oom werd gedood bleef u het CGVS schuldig (CGVS S., p. 8). U wist verder ook niet of beiden door dezelfde personen om het leven werden gebracht en of er een link was tussen beide moorden (CGVS S., p. 8). U verklaarde inzake louter dat uw vader en uw oom in het verleden betrokken waren bij een criminele bende genaamd cartucho (CGVS S., p. 7). U onderbouwde deze beweringen verder ook op generlei wijze waardoor uw verklaringen inzake louter blote beweringen zijn. U wees er in deze context op dat u denkt dat het wel steeds om dezelfde bende gaat aangezien uw vader en uw oom afkomstig zijn van hetzelfde gebied als M. (...) (CGVS S., p. 9). Buiten deze geografische afkomst heeft u evenwel geen aannemelijk verband kunnen leggen tussen de hierboven besproken problemen met de AGC en de beweerde moorden op uw vader en uw oom. Bovendien bracht u op geen enkel moment een vrees voor vervolging naar voren naar aanleiding van deze gebeurtenissen. Integendeel, toen u werd gevraagd of de moorden op uw vader en oom verband hielden met uw eigen vrees voor vervolging, verklaarde u uitdrukkelijk dat dit niet het geval was (CGVS S., p. 9). Het geheel van

bovenstaande vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat de beweerde moorden op uw vader en uw oom, geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

*Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op [...] 1996 in Bogota in het departement Cundinamarca. U groeide op in het huis van uw grootmoeder en speelde professioneel zaalvoetbal. Sinds 2017-2018 heeft u een relatie met uw jeugdvriendin S.A.F.R. (CG: [...]). Jullie hebben samen een zoontje van zes jaar oud dat momenteel in Colombia verblijft.

*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner:
[...]*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die door uw partner S.A.F.R., werden aangebracht, met name een vrees voor de criminele bende Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC), naar aanleiding van de moord op de tante van uw partner (notities persoonlijk onderhoud J. d.d. 13.05.2025 (CGVS J.), p. 9). U heeft geen andere, eigen, elementen ingeroepen (CGVS J., p. 9). In het dossier van uw partner werd evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan jullie beweerde problemen met de AGC geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

[...]

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren 2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het

algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 344 534, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 344 071. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In de verzoekschriften van verzoekers worden dezelfde middelen aangehaald. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. De verzoekschriften

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen. Ze vragen in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekers voegen volgende stukken ter ondersteuning van hun verzoekschriften:

- Foto's van de relatie tussen verzoekers (stuk 2)
- Paspoort van hun zoon (stuk 3)
- Autopsieverslag van verzoeksters tante L.M.F.R. en document Fiscalia (stuk 4)
- Foto van de grafsteen van verzoeksters tante L.M.F.R. en sharing-link naar videobeelden van haar begrafenis (stuk 5)
- Dreigbrief ontvangen door de familie in Colombia (stuk 6)
- Foto's van de grafsteen en de begrafenis van verzoekers neef G.J.H.G. (stuk 7)
- Sharing-link naar camerabeelden van twee mannen die een dreigbrief in de brievenbus steken (stuk 8)
- Foto's littekens messteken verzoekster (stuk 9)
- Foto's littekens messteken verzoeker (stuk 10)
- Foto van de grafsteen van verzoeksters oom L.A.R. (stuk 11).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen

om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoekers verklaren Colombia te hebben verlaten in 2018 (verzoeker) en in 2020 (verzoekster) omwille van problemen met de ex-partner van verzoekster. Bij terugkeer naar Colombia vreesden zij ook gedood te zullen worden door de criminele groepering, Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC), naar aanleiding van de moord op verzoeksters tante in juli 2024. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissingen, dat door verzoekers niet wordt betwist.

5.1.2. De Raad komt na grondige analyse van de rechtsplegingsdossiers, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Het komt verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij, zoals hierna zal blijken, echter in gebreke blijven.

5.1.3. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees van verzoekers danig worden ondermijnd door hun laattijdig verzoek om internationale bescherming. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd: *“Bijkomend merkt het CGVS op dat het feit dat jullie, na jullie vertrek uit Colombia naar Europa, nog meerdere jaren hebben gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder*

hiervoor een afdoende en overtuigende verklaring te kunnen geven, relateert de ernst van de door jullie aangehaalde motieven voor vertrek uit Colombia. Bovendien vormt het gegeven dat jullie reeds sinds 2018, respectievelijk 2020 Colombia verlaten hebben en richting Europa kwamen (CGVS S., p. 9-10; CGVS J., p. 6), maar jullie nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, een ernstige tegenindicatie voor de nood die jullie hadden aan internationale bescherming op het ogenblik dat jullie Colombia verlieten. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerminst prioriteit voor jullie bleek te zijn. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid, of op zijn minst de ernst, van uw opgegeven vluchtaanleiding, met name de problemen met uw ex-partner in Colombia.”

Verzoekers slagen er geenszins in dit pertinent motief van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers hebben Colombia verlaten in 2018 (verzoeker) en in 2020 (verzoekster) en zijn naar Spanje gereisd waar zij tot juli 2022 hebben verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Vervolgens zijn ze naar België gereisd waar ze pas tweeënhalf jaar later, op 10 januari 2025 (verzoeker) en op 13 januari 2025 (verzoekster), een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekers nalieten dit te doen en dermate lang talmden alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid.

5.1.4. Verder wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gemotiveerd dat verzoekers hun vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken op basis van volgende pertinente vaststellingen:

(i) Verzoekers maken niet aannemelijk dat de criminele bende AGC verantwoordelijk is voor de dood van verzoeksters tante:

“Volgens uw verklaringen werd uw tante in juli 2024 met 79 messteken om het leven gebracht in haar appartement in Colombia (CGVS S., p. 12). U verklaarde hierbij dat het niet geweten is wie uw tante heeft gedood en gaf aan dat ‘vrouwenmoord’ niet uitgesloten is (CGVS S., p. 16). U en J. verklaarden echter dat M.C., de partner van uw tante, samen met haar ex-vriend uw tante hebben gedood (CGVS S., p. 11-12, CGVS J., p. 9). Hoe deze voormalige partner van M.C. heet, konden jullie niet verder verduidelijken (CGVS S., p. 17; CGVS J., p. 8). Jullie verklaringen over de redenen voor deze aanname overtuigden echter niet.

U gaf inzake de weinig overtuigende verklaring dat M.C. na de moord op uw tante werd gezien op de brommer die van uw tante was (CGVS S., p. 17). Bovendien wees u naar een eerdere moordpoging die uw tante onderging en die u toeschrijft aan M.C. (CGVS S., p. 17). Wanneer deze eerste moordpoging plaatsvond kon u tijdens het persoonlijk onderhoud niet concretiseren (CGVS S., p. 18). U verklaarde wel dat uw tante naar aanleiding van deze moordpoging een klacht indiende (CGVS S., p. 12). U onderbouwde deze beweerde moordpoging, evenals de klacht, echter op geen enkele wijze, waardoor uw verklaringen inzake louter blote beweringen zijn. Er dient verder opgemerkt dat J. in deze context verwees naar het bestaan van veiligheidscamera’s waarop M.C. en haar voormalige partner werden gezien terwijl ze uit het appartement van uw tante kwamen (CGVS J., p. 10 & 15). U maakte zelf op geen enkel ogenblik gewag van dergelijk beeldmateriaal. De vaststelling dat u en uw partner geen gelijklopende verklaringen aflegden over hoe jullie ontdekten dat M.C. verantwoordelijk is voor de dood van uw tante is frappant en ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent ernstig.

Jullie wezen in deze context tevens op het bestaan van een gsm van jullie huisgenoot in België waarop allerlei bewijsmateriaal inzake de moord uw tante zou staan (CGVS S., p. 13 & 16; CGVS J., p. 15). Ook deze verklaringen konden echter niet overtuigen. Om te beginnen zijn jullie verklaringen over het bestaan van deze gsm vol bewijsmateriaal wederom louter blote beweringen (CGVS S., p. 16; CGVS J., p. 15). Verder merkt het CGVS nog op dat het sterk doet verbazen dat jullie volgens jullie verklaringen, op de hoogte waren van het lidmaatschap van jullie huisgenoot van de AGC en alsnog besloten samen te wonen. Gezien de problemen die jullie in het verleden meenden gehad te hebben met de AGC, door uw ex-partner (zie infra), doet het lichtzinnige karakter van jullie beslissing om een huis te delen met een lid van deze criminele bende, de ernst van jullie verklaringen inzake ernstig te niet.

Daar waar u ter staving van de moord op uw tante een autopsieverslag en een document van de fiscalia neerlegde (zie groene map documenten – stukken 1 & 2) dient het volgende opgemerkt. Deze documenten tonen louter aan dat er daadwerkelijk een autopsie heeft plaatsgevonden op het lichaam van uw tante en dat uw grootmoeder de documenten hieromtrent heeft opgevraagd. Dat uw tante in Colombia vermoord werd, wordt an sich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Deze stukken geven verder echter op generlei wijze een inzicht in het onderzoek naar de omstandigheden waarin uw tante om het leven werd gebracht noch wie hiervoor verantwoordelijk is. Deze documenten volstaan dan ook niet ter ondersteuning van uw beweringen

dat uw tante om het leven is gebracht door leden van de AGC, laat staan dat zij uw verklaringen over de problemen die u en uw partner ervaren naar aanleiding van de moord op uw tante kunnen staven.”

(ii) De verklaringen van verzoekers omtrent de concrete bedreigingen die hun families van AGC ontvingen naar aanleiding van de dood van verzoeksters tante overtuigen niet:

“Volgens jullie verklaringen ontvangen jullie achtergebleven familieleden in Colombia bedreigingen in de vorm van dreigbrieven, dreigtelefoontjes en ingegooide ruiten (CGVS S., p. 13-14 & 18; CGVS J., p. 9 & 12). U verklaarde bovendien dat door de aanhoudende bedreigingen uw moeder in december vorig jaar genoodzaakt was te verhuizen naar het huis van haar moeder (CGVS S., p. 19). Ter staving van deze verschillende bedreigingen legden jullie één dreigbrief neer die de familie van J. ontving (groene map documenten – stuk 3). Hierbij wijst het CGVS er nog op dat de bewijswaarde van deze dreigbrief van de AGC, gericht aan u en J., gezien het gesolliciteerde karakter van dergelijke stukken, sowieso bijzonder relatief is. Het betreft bovendien een loutere foto van de brief waarvan de authenticiteit überhaupt niet kan worden nagegaan. Bovendien beweerde J. dat jullie families in Colombia verschillende malen hetzelfde pamflet hebben ontvangen (CGVS J., p. 12). Desondanks legden jullie slechts één exemplaar neer, waardoor het bestaan van de overige brieven weer een louter blote bewering is, wat allerminst volstaat ter staving van jullie beweerde bedreigingen. Dit document volstaat bijgevolg niet ter staving van jullie vermeende problemen met de AGC.”

(iii) Ook de verklaringen van verzoekers over hun problemen met de ex-partner van verzoekster die de aanleiding waren voor hun vertrek uit Colombia overtuigen niet, noch tonen verzoekers aan dat er enig verband bestaat tussen de problemen met de ex-partner van verzoekster en de problemen die hun families zouden ondervinden sinds het overlijden van verzoeksters tante:

“Daarenboven hebben u en uw partner in België persoonlijk geen concrete bedreigingen ontvangen van de AGC sinds de dood van uw tante (CGVS S., p. 18; CGVS J., p. 9). In deze context verwezen jullie wel naar de problemen die jullie hadden met de AGC toen jullie nog in Colombia waren, namelijk de bedreigingen die jullie ontvingen van het neefje van M.C. (CGVS S., p. 14). Jullie hebben deze beweerde problemen evenwel niet aannemelijk gemaakt, laat staan dat jullie hebben aangetoond dat er een verband bestaat tussen de problemen die jullie families ondervinden sinds het overlijden van uw tante en de problemen met uw ex-partner.

Hierbij merkt het CGVS om te beginnen op dat het frappant is dat u en uw partner slechts voor het eerst melding maakten van deze problemen met uw ex-partner tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (CGVS S., p. 5 – 6 & notities persoonlijk onderhoud J. d.d. 13.05.2025 (CGVS J.), p. 3). Tijdens jullie eerste interviews met de asielinstanties repten jullie hier met geen woord over. U verklaarde toen louter dat u vreest vermoord te worden door de personen die verantwoordelijk zijn voor de dood op uw tante (Vragenlijst CGVS S. d.d. 14.02.2025, vraag 5 & 7). Ook uw partner liet deze asielmotieven volledig onbesproken tijdens zijn interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS J. d.d. 12.03.2025, vraag 5 & 7). Nochtans gaven jullie beiden aan dat de problemen met uw ex-partner rechtstreeks de aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Colombia in 2018, respectievelijk 2020 (CGVS S., p. 14 & CGVS J., p. 7). Geconfronteerd met deze nalatigheid gaf u aan dat u en J. deze problemen weldegelijk eerder aanhaalden maar dat u werd gezegd hier later meer over te vertellen. Daarenboven verklaarde u in het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat u tijdens uw eerste interview, weliswaar in het kort, al uw redenen van uw vertrek uit Colombia hebt gegeven (CGVS S., p. 3). U verzekerde verder dat u de naam van uw ex, C.A.C., zeker genoemd had tijdens uw eerste interview (CGVS S., p. 15). J. gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat er in zijn vorige verklaringen iets ontbrak (CGVS J., p. 3). Als uitleg voor zijn gebrekkige verklaringen wees ook hij er louter op dat hij tijdens zijn eerste interview werd beperkt in zijn verklaringen. Dit zijn geenszins overtuigende argumenten die bovendien geen weerslag vinden in de verslagen die werden opgesteld naar aanleiding van jullie interviews.

Er kan worden aangenomen dat er bij jullie registratie nog niet in detail wordt gegaan bij de bespreking van jullie migratiemotieven, maar dat zowel u als uw partner, gevraagd naar de redenen waarom jullie het land verlieten, in eerste instantie zelfs niet eens kort gewag maakten van de problemen die jullie hadden met uw ex-partner, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake deze beweerde problemen in Colombia bij voorbaat.

Wat er ook van zij, ook jullie verklaringen over jullie problemen met uw ex-partner konden niet overtuigen.

Hier wijst het CGVS op de onsamenhangende verklaringen van J. inzake de verschillende incidenten waar hij het slachtoffer van werd in Colombia. Initieel verklaarde J. dat hij door de problemen die hij had met uw ex-partner, in 2016 gedwongen was van wijk te veranderen (CGVS J., p. 4). Later verklaarde hij plotsklaps dat het incident waarbij hij werd neergestoken pas eind 2017 gebeurde en dat u na deze aanval verhuisde (CGVS J., p. 7). Geconfronteerd met deze inconsistentie verklaarde J. plotsklaps dat er meerdere steekincidenten waren en dat hij na het eerste incident, in 2016, verhuisde (CGVS J., p. 13). Dergelijke aanpassingen aan reeds afgelegde verklaringen, na confrontatie met inconsistenties, zijn weinig ernstig. Bovendien verklaarde u, in tegenstelling tot de verklaringen van J., dat C.A.C. pas achter uw partner aanging toen hij hoorde dat u in verwachting was van uw zoontje (CGVS S., p. 14). Jullie onsamenhangende

verklaringen over het tijdsverloop van de beweerde problemen met uw ex-partner, ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake verder.

De ernst van de problemen die jullie in Colombia met het neefje van M.C. zouden hebben gehad, wordt daarenboven ondermijnd door de reactie van u en uw partner op de verschillende bedreigingen.

J. werd volgens zijn verklaringen in 2017 een laatste keer neergestoken en bleef vervolgens nog gedurende één jaar in Colombia (CGVS J., p. 7). Tijdens deze periode van één jaar hebben jullie nooit een klacht ingediend tegen C.A.C. (CGVS S., p. 14; CGVS J., p. 7). U verklaarde inzake dat het M.C. was die jullie ervan weerhield een klacht in te dienen (CGVS S., p. 14). U gaf tevens aan dat er in Colombia geen bescherming is (CGVS S., p. 18). Nochtans hebben noch u, noch J. in Colombia persoonlijk problemen ondervonden met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS S., p. 9; CGVS J., p. 7 & 6). Jullie verklaringen betreffende het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid, berusten bijgevolg louter op vermoedens die jullie verder op geen enkele wijze concreet maakten. Het behoeft echter geen betoog dat u pas aanspraak kan maken op bescherming als u hier ook daadwerkelijk om vraagt, quod non in casu. Indien jullie werkelijk vreesden voor jullie leven, kan er verwacht worden dat jullie op zijn minst verschillende opties overwogen hebben om zich in bescherming te brengen. Jullie nalatigheid inzake ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.”

(iv) Verzoekers brengen geen specifieke redenen aan waarom zij bij terugkeer naar Colombia in aanzienlijke mate door de AGC zouden worden geïsoleerd naar aanleiding van het overlijden van verzoeksters tante:

“Aangezien het feit dat jullie de problemen met uw ex-partner, tevens lid van de AGC, niet op overtuigende wijze hebben aangetoond, kan het CGVS tevens niet inzien waarom juist u en uw partner bij terugkeer naar Colombia derhalve in aanzienlijke mate door de AGC zouden worden geïsoleerd naar aanleiding van het overlijden van uw tante. Inzake gaven jullie nog de weinig overtuigende verklaring dat de AGC het zeker op jullie gemunt heeft omdat ze op de hoogte zijn van jullie kennis over de verantwoordelijken van de dood op uw tante (CGVS S., p. 16). Deze uitleg is echter nietszeggend aangezien jullie zelf uitdrukkelijk aangaven dat jullie niet de enigen zijn die op de hoogte zijn van het feit dat de AGC verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw tante (CGVS S., p. 19; CGVS J., p. 15). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg niet dat er specifieke redenen bestaan om aan te nemen dat er in hoofde van u en uw partner een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat naar aanleiding van de moord op uw tante.”

(v) Er bestaat geen actuele vrees in hoofde van verzoekster noch omwille van de moord op haar vader, noch omwille van de moord op haar oom:

“Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat er in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging bestaat, noch omwille van de moord op uw vader, noch omwille van de moord op uw oom. Uw vader werd gedood nog voordat u zelf het levenslicht hebt gezien (CGVS S., p. 7). Het tijdstip waarop uw oom werd gedood bleef u het CGVS schuldig (CGVS S., p. 8). U wist verder ook niet of beiden door dezelfde personen om het leven werden gebracht en of er een link was tussen beide moorden (CGVS S., p. 8). U verklaarde inzake louter dat uw vader en uw oom in het verleden betrokken waren bij een criminele bende genaamd cartucho (CGVS S., p. 7). U onderbouwde deze beweringen verder ook op generlei wijze waardoor uw verklaringen inzake louter blote beweringen zijn. U wees er in deze context op dat u denkt dat het wel steeds om dezelfde bende gaat aangezien uw vader en uw oom afkomstig zijn van hetzelfde gebied als M. (...) (CGVS S., p. 9). Buiten deze geografische afkomst heeft u evenwel geen aannemelijk verband kunnen leggen tussen de hierboven besproken problemen met de AGC en de beweerde moorden op uw vader en uw oom. Bovendien bracht u op geen enkel moment een vrees voor vervolging naar voren naar aanleiding van deze gebeurtenissen. Integendeel, toen u werd gevraagd of de moorden op uw vader en oom verband hielden met uw eigen vrees voor vervolging, verklaarde u uitdrukkelijk dat dit niet het geval was (CGVS S., p. 9). Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat de beweerde moorden op uw vader en uw oom, geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming.”

5.1.5. In de verzoekschriften beperken verzoekers zich voornamelijk tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging door AGC, het uiten van blote beweringen waarbij zij hun beweerde problemen en die van hun familie linken aan het AGC en het op algemene wijze bekritisieren en tegenspreken van een aantal gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook geenszins vermogen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

Verzoekers verwijzen tevens naar algemene landeninformatie om aan te tonen dat ze geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten maar de Raad sluit zich aan bij de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen waarin wordt vastgesteld dat verzoekers nooit persoonlijke problemen hebben ondervonden met de Colombiaanse autoriteiten en dat hun verklaringen betreffende het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid bijgevolg louter op vermoedens berusten die zij op geen enkele wijze concreet maken.

5.1.6. Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschriften een aantal stavingstukken toe die reeds werden voorgelegd bij het CGVS, zoals de foto's van de relatie tussen verzoekers (stuk 2 bij de verzoekschriften), het autopsieverlag van verzoeksters tante en een document van de Fiscalia (stuk 4 bij de verzoekschriften) en een dreigbrief van AGC, door de familie ontvangen in Colombia (stuk 6 bij de verzoekschriften). Deze stukken werden reeds uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissingen en verzoekers slagen er niet in om deze pertinente motieven te weerleggen.

Inzake het autopsieverlag (stuk 4 bij de verzoekschriften) wijzen verzoekers in hun verweer op het gewelddadig karakter van het overlijden van verzoeksters tante die met 79 steekwonden om het leven is gekomen. Noch de Raad, noch de commissaris-generaal betwisten het gewelddadige karakter van het overlijden van verzoeksters tante maar, zoals in de bestreden beslissingen terdege wordt vastgesteld, kan uit het autopsieverlag en het document van de Fiscalia op generlei wijze worden afgeleid in welke omstandigheden verzoeksters tante om het leven werd gebracht, noch wie hiervoor verantwoordelijk is. Deze stukken volstaan dan ook niet ter ondersteuning van verzoekers beweringen dat verzoeksters tante om het leven is gebracht door leden van de AGC, noch dat verzoekers en hun families problemen ervaren naar aanleiding van de moord op verzoeksters tante.

Inzake de dreigbrief (stuk 6 bij de verzoekschriften) beperken verzoekers hun verweer tot het louter stellen dat het wél een authentieke dreigbrief betreft maar dat ze het origineel niet kunnen voorleggen omdat ze zich al in België bevonden toen de dreigbrief werd bezorgd aan hun familie. De Raad kan verzoekers verweer niet volgen en besluit, zoals ook terdege in de bestreden beslissingen wordt gesteld, dat de bewijswaarde van de dreigbrief van de AGC, gezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke stukken, bijzonder relatief is. Verder betreft het louter een foto van de dreigbrief waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan en verzoekers maken het niet aannemelijk waarom hun familie het origineel van de dreigbrief (of de originelen van de overige dreigbrieven) niet naar verzoekers in België konden verzenden. Dit document volstaat niet ter staving van hun beweerde problemen met de AGC.

5.1.7. Daarnaast voegen verzoekers een aantal nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschriften zoals het paspoort van hun zoon (stuk 3), een foto van de grafsteen van verzoeksters tante L.M.F.R. en een sharing-link naar videobeelden van haar begrafenis (stuk 5), foto's van de grafsteen en de begrafenis van verzoekers neef G.J.H.G. (stuk 7), een sharing-link naar camerabeelden van twee mannen die een dreigbrief in de brievenbus steken (stuk 8), foto's van verzoekers met hun littekens ten gevolge van messteken (stukken 9 en 10), een foto van de grafsteen van verzoeksters oom L.A.R. (stuk 11).

Deze nieuwe stavingstukken kunnen echter het geheel van pertinente motieven van de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het paspoort van de zoon van verzoekers (stuk 3 bij de verzoekschriften) heeft enkel betrekking op de nationaliteit en identiteit van hun zoon, gegevens die in casu niet worden betwist.

De foto van de grafsteen van verzoeksters tante en de sharing-link naar videobeelden van haar begrafenis (stuk 5 bij de verzoekschriften) tonen enkel aan dat verzoeksters tante L.M.F.R. overleden is, wat niet wordt betwist.

Ook de foto van de grafsteen van verzoeksters oom L.A.R. (stuk 11 bij de verzoekschriften) toont enkel aan dat deze persoon overleden is maar werpt geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de beweerde moorden op verzoeksters vader en oom geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Uit de sharing-link naar camerabeelden van twee mannen die een dreigbrief in een brievenbus zouden steken (stuk 8 bij de verzoekschriften) stelt de Raad vast dat uit deze camerabeelden enkel blijkt dat er twee personen op een brommer in de straat stoppen, iets in een brievenbus steken en vervolgens weer verder rijden. Uit deze beelden kan geenszins worden afgeleid dat het leden van de AGC betreffen, noch dat zij een dreigbrief, gericht aan de familie van verzoekers, in de brievenbus steken zoals verzoekers beweren.

Waar verzoekers in de verzoekschriften het nieuwe feit vermelden dat verzoekers neef G.J.H.G omwille van zijn gelijkaardige naam werd verward met verzoeker (beiden heten namelijk J.H.) en om die reden werd vermoord door het AGC en foto's van zijn grafsteen en zijn begrafenis als bewijs toevoegen (stuk 7 bij de verzoekschriften), merkt de Raad op dat dit nieuwe feit louter gebaseerd is op blote beweringen van verzoekers. Gelet op het geheel van pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen waarbij geenszins

aannemelijk wordt geacht dat verzoekers en hun families problemen met AGC zouden kennen, is ook het nieuwe feit dat verzoekers neef louter omwille van zijn naam per vergissing, in plaats van verzoeker, door AGC zou zijn vermoord evenmin aannemelijk.

Uit de foto's van littekens op het lichaam van verzoekers (stukken 9 en 10 bij de verzoekschriften) kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers in het verleden verwondingen hebben opgelopen maar deze foto's vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Deze foto's kunnen geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissingen inzake de inconsistente verklaringen van verzoekers inzake hun beweerde problemen met verzoeksters ex-partner verklaren of in een ander daglicht stellen.

Tot slot leggen verzoekers ter terechtzitting nog hun blanco strafblad in Colombia voor. Deze documenten hebben geen uitstaans met hun vluchtrelaas en worden bijgevolg buiten beschouwing gelaten.

5.1.8. Het verweer van verzoekers is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van de motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrenge waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

5.2.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023 en CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUA** **Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vermeldde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel

(bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekers brengen in de verzoekschriften zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. In de mate dat verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en bijgevolg ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel in.

5.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekers uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals reeds hierboven werd aangehaald, ook geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X / XI en RvV X / XI worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS